

тежкото иго на 5-въковния порабощител и отъ още по-тежката и опасна за народността ни власт на гръцката патриаршия.

Заслугитѣ на Копривщица въ това отношение се запечатватъ съ печата на безсмъртието, обличатъ се съ сиянието на примѣрния патриотизмъ прѣзъ 1876 година — *въ паметния и историческия день 20-й Априлий*, когато Копривщеници на чело съ Каблешкова прокламираха онзи важенъ политически актъ, който е най-големата цѣнностъ, истинския перлъ въ страницитѣ на новѣйшата история; актъ, на който понапрѣдъ отъ всичко дължимъ и днешното си положение — политическата си свобода и независимостъ. Да, въ този день Копривщица първа потърси цѣръ за гангрениясалитѣ рани на 500-годишната балканска робиня; хвърли съ ржката на *Георги Тиханска (Сашката)* първата пушка за освобождението на драгата ни татковина; замѣри съ кремиклийската си пушка въ гърдитѣ на Азиатския колосъ; хвърли разпадена главня въ грухналата плѣвня на Османската Империя; спусна се съ рицарска неустрашимостъ къмъ похитителя на свещения огънь отъ старото ни държавно огнище; раздвижи чрѣзъ духовния Бенчовский и войяственнитѣ Панагюрци; хвърли искрата на неочаквания отъ Дивана бунтовническиятъ огънь въ цѣло Пловдивско и Пазарджишко; провъзгласи тържествено девизата „*Смъртъ или Свобода*“ и се впусна въ полето на кървавата борба. И въ тая борба, съ която се обърнѣ вниманието на Европейскитѣ челоуѣколюбци къмъ страдащия Българинъ, Копривщица поднесе на богинята на свободата скъпъ букетъ отъ най-добритѣ и токо-що разцвѣтени рози въ нейната балканска градина — изгуби тя пламения и пѣленъ съ богати надѣжди Т. Каблешковъ; испрати въ вѣчността и Бенковский, онова странно въплощение на идеата за политическото ни освобождение; поднесе тя и тѣхъ, и други 30—40 души, млади, интелегентни сили врѣзъ народния ни жъртвенникъ; размѣси кръвта имъ съ потоцитѣ на онасъ кръвна рѣка, изъ която изникна палмата на Българската свобода; положи коститѣ имъ въ онзи грамаденъ костепъ складъ, на който по-послѣ се исправи величественна Свободна България и развѣ знамето на свободата, подъ което заживѣхме, и живѣемъ, като народъ, като отдѣлна и самостоятелна политическа